

БУРЕМНИЙ ВІК

Ховаюсь знову за вірші
Від цих безглузких перипетій,
Що поселилися в душі,
Які вирують на планеті.

Дні ще похмуріші ідуть,
Чимдалі більшає тривога,
Та нерви, наче струни, рвуть,
В душі немає вже живого.

Вона чекає неладів,
Передчуттями ціпеніє,
Навколо реви, а не спів,
Стихія дико шаленіє.

Під тягарем старих проблем
Душа зламатися готова,
Та нові сушать, як вогнем,
А підніматись треба знову.

Не піддаватися біді,
Адже протримались немало,
Для чого все було тоді,
Коли кінець такий би знали.

Пересидіть, перепочить,

І знову голову підняти,
Навчитись із надривом жить,
Бо треба втрачене догнати.

Буремний вік дістався нам,
Але не можна помінятись,
І частоколи нових драм
Не раз ще будемо стрічати.

Та, не схиливши голови,
Все, що дісталось, перенести,
Іти із мудрістю сови,
Що не дарма живем, довести.

Дата написання вірша: 2021-01-05